

“मीठे बच्चे- कहिल्यै थाकेर यादको यात्रालाई छोड्नु हुँदैन, सदा देही-अभिमानि रहने प्रयत्न गर, बाबाको प्यार खिचन वा मीठो (स्वीट) बन्नको लागि यादमा बस।”

प्रश्न:- १६ कला सम्पूर्ण अथवा परफेक्ट बन्नको लागि कुनचाहिँ पुरुषार्थ अवश्य गर्नुपर्छ?

उत्तर:- जति हुन सक्छ स्वयंलाई आत्मा सम्झ। प्यारका सागर बाबालाई याद गर्यौं भने परफेक्ट बन्छौ। ज्ञान धेरै सहज छ तर १६ कला सम्पूर्ण बन्नको लागि यादद्वारा आत्मालाई परफेक्ट बनाउनु छ। आत्मा सम्झिनाले मीठो बनिन्छ। सबै खिटपिट समाप्त हुन्छन्।

गीत:- तू प्यार का सागर है.....

ओम् शान्ति। प्यारका सागरले आफ्ना बच्चाहरूलाई पनि प्यारका सागर बनाउनु हुन्छ। बच्चाहरूको लक्ष्य उद्देश्य हो नै लक्ष्मी-नारायण जस्तो बन्ने। यिनीहरूलाई सबैले कति प्यार गर्छन्। बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबाले हामीलाई लक्ष्मी-नारायणजस्तै स्वीट बनाउनु हुन्छ। स्वीट यहाँ नै बन्न छ र बन्छौ यादद्वारा। भारतको योगको गायन गरिएको छ, यो हो याद। यस यादद्वारा नै तिमी यिनीहरूजस्तै विश्वको मालिक बन्छौ। बच्चाहरूले यही मेहनत गर्नु छ। तिमी यो घमण्डमा नआऊ- मलाई धेरै ज्ञान छ। मूल कुरा यो हो- यादले नै प्यार दिन्छ। धेरै मीठो, धेरै प्यारो बन्न चाहन्छौ, उच्च पद पाउन चाहन्छौ भने मेहनत गर। नत्र धेरै पछुताउँछौ किनकि धेरै बच्चाहरू छन् जो यादमा रहन सक्दैनन्, थाकेर छोडिदिन्छन्। पहिला पहिला देही-अभिमानि बन्नको लागि धेरै प्रयत्न गर। नत्र धेरै कम पद पाउँछौ। यति स्वीट कहिल्यै हुँदैनौ। धेरै कम बच्चाहरू छन् जसले खिचछन् किनकि यादमा रहन्छन्। केवल बाबाको याद रहनु पर्छ। जति याद गर्छौ त्यति धेरै मीठो बन्छौ। यी लक्ष्मी-नारायणले पनि पहिलो जन्ममा धेरै याद गरेका थिए। यादद्वारा स्वीट बनेका हुन्। सत्ययुगका सूर्यवंशी पहिलो नम्बरमा छन्, चन्द्रवंशी सेकेण्ड नम्बर। यी लक्ष्मी-नारायण धेरै प्रिय छन्। यी लक्ष्मी-नारायणको चेहरा र राम-सीताको चेहरामा धेरै फरक छ। यी लक्ष्मी-नारायणमा कहिल्यै कुनै कलंक लगाएका छैनन्। कृष्णमाथि भूलले कलंक लगाएका छन्, राम-सीतामाथि पनि लगाएका छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ- धेरै मीठो तब बन्छौ जब सम्झन्छौ हामी आत्मा हौं। आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्दा धेरै मज्जा हुन्छ। जति याद गर्छौ त्यति सतोप्रधान, १६ कला सम्पूर्ण बन्छौ। १४ कलामा फेरि पनि कमी भयो, अझै कमी हुँदै जान्छ। १६ कला सम्पन्न बन्नु छ। ज्ञान त बिलकुल सहज छ। जसले पनि सिक्छ। ८४ जन्म कल्प-कल्प लिँदै आएका छौ। अब फर्केर त कोही जान सक्दैन, जबसम्म पूरा पवित्र बनिदैन। नत्र सजाय खानुपर्छ। बाबा बारम्बार सम्झाउनु हुन्छ, जति हुन सक्छ पहिला पहिला यो एक कुरा निश्चय गर- म आत्मा हुँ। हामी आत्मा आफ्नो घरमा रहँदा सतोप्रधान हुन्छौ। फेरि यहाँ जन्म लिन्छौ। कसैले कति जन्म कसैले कति जन्म लिन्छौ। अन्त्यमा तमोप्रधान बन्छौ। दुनियाँको त्यो इज्जत कम हुँदै जान्छ। नयाँ घर हुँदा त्यसमा कति आराम मिल्छ। फेरि पुरानो हुँदै जान्छ, कलाहरू कम हुँदै जान्छन्। यदि तिमी बच्चाहरू परफेक्ट दुनियाँमा जान चाहन्छौ छ भने परफेक्ट बन्नु छ। केवल ज्ञानलाई परफेक्ट भनिदैन। आत्मा परफेक्ट बन्नु छ। जति हुन सक्छ कोसिस गर- म आत्मा हुँ, बाबाको बच्चा हुँ। भित्र धेरै खुशी रहनु पर्छ। मनुष्यले आफूलाई देहधारी सम्झिएर खुशी हुन्छन्। म फलानोको बच्चा हुँ.... त्यो हो अल्पकालको नशा। अब तिमी बच्चाहरूलाई बाबासँग पूरा बुद्धियोग लगाउनु छ, यसमा अलमलिनु छैन। बेलायतमा वा जहाँ गए पनि एउटा कुरा पक्का गर, बाबालाई याद गर्नु छ। बाबा प्यारका सागर हुनुहुन्छ। यो महिमा कुनै मनुष्यको होइन। आत्माले आफ्नो बाबाको महिमा गर्छ। आत्माहरू सबै आपसमा भाइ-भाइ हुन्। सबैका बाबा एक हुनुहुन्छ। बाबा सबैलाई भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी सतोप्रधान थियौ, अहिले तिमी तमोप्रधान बनेका छौ। तमोप्रधान बनेपछि तिमी दुःखी बनेका हौ। अब हामी आत्माहरूलाई परमात्मा बाबाले भन्नुहुन्छ- तिमी पहिला परफेक्ट थियौ। सबै आत्माहरू त्यहाँ परफेक्ट नै हुन्छन्। हुन त पार्ट अलग-अलग हुन्छ, तर परफेक्ट त हुन्छन् नि। पवित्रता विना त त्यहाँ कोही जान सक्दैन। सुखधाममा तिमीलाई सुख पनि हुन्छ भने शान्ति पनि हुन्छ, त्यसैले तिम्रो धर्म उच्च भन्दा उच्च हो। अथाह सुख हुन्छ। विचार गर- हामी के बन्छौ। स्वर्गको मालिक बन्छौ। त्यो हो हीराजस्तो जन्म। अहिले त कौडीजस्तो जन्म छ। अहिले बाबाले

इसारा दिनुहुन्छ यादमा रहनको लागि। तिमीले बोलाउँछौ नै आएर हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहोस् भनेर। सत्ययुगमा हुन्छन् सम्पूर्ण निर्विकारी। राम-सीतालाई पनि सम्पूर्ण भनिदैन। उनीहरू सेकेण्ड ग्रेडमा गए। यादको यात्रामा पास भएनन्। ज्ञानमा जति तीक्ष्ण भए पनि कहिल्यै बाबालाई मीठो लाग्दैन। यादमा रहे पछि नै मीठो बन्छौ। फेरि बाबा पनि तिमीलाई मीठो लाग्छ। पढाइ त बिलकुल सामान्य छ— पवित्र बन्न छ, यादमा रहनु छ। यो राम्रोसँग नोट गर फेरि यो जुन कहाँ-कहाँ खिटपिट हुन्छ, अहंकार आउँछ, त्यो कहिल्यै हुँदैन, यादको यात्रामा रहनाले। मूल कुरा आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर। दुनियाँमा मनुष्यले कति लडाईं गरिरहन्छन्। जीवनलाई जहरजस्तै बनाइदिन्छन्। यी शब्द सत्ययुगमा हुँदैनन्। पछि गएर मनुष्यको जीवन अझै जहर हुँदै जान्छ। यो हो नै विषय सागर। सबै रौरव नर्कमा छन्, धेरै खराब छन्। दिन-प्रतिदिन खराबी बढ्दै जान्छ। यसलाई फोहोरी दुनियाँ भनिन्छ। एक अर्कोलाई दुःख नै दिइरहन्छन् किनकि देह-अभिमानको भूत छ। कामको भूत छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यी भूतलाई भगाऊ। यी भूतले नै तिमी मुख कालो गराउँछन्। काम चितामा बसेर कालो बन्छन् तब बाबा भन्नुहुन्छ— फेरि म आएर ज्ञान अमृतको वर्षा गर्छु। अब तिमी के बन्छौ! त्यहाँ त हीराका महल हुन्छन्, सबै प्रकारको वैभव हुन्छ। यहाँ त सबै मिसावटी चीज छन्। गाईको खाना हेर! सबै सार निकालेर बाँकी दिन्छन्। गाईलाई खाना पनि ठीकसँग मिल्दैन। कृष्णका गाई हेर कति फस्टक्लास देखाउँछन्। सत्ययुगमा गाई यस्ता हुन्छन्, कुरै नसोध। देख्ने बित्तिकै मन खुशी हुन्छ। यहाँ त हर चीजबाट सार निकालेर दिन्छन्। यो धेरै फोहोरी दुनियाँ हो। तिमीले यसमा दिल लगाउनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी कति विकारी बनेका छौ। लडाईंमा कसरी एक अर्कोलाई मारिरहन्छन्। आणविक बम बनाउनेहरूको पनि कति मान छ, यसबाट सबैको विनाश हुन्छ। बाबा बताउनु हुन्छ— आजका मनुष्य के छन्, भोलि के हुन्छन्। अहिले तिमी छौ बीचमा। सङ्गले तार्छे कुसङ्गले डुबाउँछ। तिमीले पुरुषोत्तम बन्नको लागि बाबाको हात पक्रनुछौ। कसैले तैरिन सिकदा सिकाउनेको हात पक्रनुपर्छ। नत्र निस्सासिन्छ, यसमा पनि हात पक्रनुपर्छ। नत्र मायाले तान्छ। तिमीले यो सारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ। आफूलाई नशामा ल्याउनु पर्छ। हामीले श्रीमत्तद्वारा आफ्नो राजाई स्थापना गरिरहेका छौं। मनुष्यहरूले दान गर्छन् नि। भिखारीलाई दिन्छन्। तीर्थ यात्रामा पण्डाहरूलाई दान दिन्छन्, मुठी चामल पनि दान अवश्य गर्छन्। त्यो सबै भक्तिमार्गमा चल्दै आउँछ। अहिले बाबाले हामीलाई डबल दानी बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तीन पाइला पृथ्वीमा तिमीले यो ईश्वरीय विश्व-विद्यालय, ईश्वरीय हस्पिटल खोल, जसमा मनुष्यले २१ जन्मको लागि आएर रोगबाट मुक्ति पाउनेछन्। यहाँ त कस्ता-कस्ता बिमारीहरू हुन्छन्। बिमारीमा कति दुर्गन्ध हुन्छ। हस्पिटलमा हेर्न भने वैराग्य आउँछ। कर्मभोग कति छ। यी सबै दुःखबाट छुट्नको लागि बाबा भन्नुहुन्छ— केवल याद गर, अरु कुनै मेहनत दिनुहुन्न। बाबालाई थाहा छ— बच्चाहरूले धेरै मेहनत गरेका छन्। विकारी मनुष्यको अनुहार नै बदलिन्छ। एकदम मुर्दाजस्तै बन्छन्। जसरी रक्सी खानेहरू रक्सी विना रहन सक्दैनन्। रक्सीले धेरै नशा चढ्छ तर अल्पकालको लागि। यसबाट विकारी मनुष्यको आयु पनि कति छोटो हुन्छ। निर्विकारी देवताहरूको आयु औसत १२५-१५० वर्ष हुन्छ। सदा स्वस्थ बन्ने हो भने आयु पनि त बढ्छ नि। निरोगी काया हुन्छ। बाबालाई अविनाशी सर्जन पनि भनिन्छ। ज्ञान इन्जेक्सन सद्गुरुले दिनु भयो अज्ञान अन्धकार विनाश। बाबालाई चिनेका छैनन् त्यसैले अज्ञान अन्धकार भनिन्छ, यहाँको नै कुरा हो। क्राइस्टलाई त जानेका छन् फलानो सम्बतमा आए। उनीहरूको सारा लिस्ट छ। कसरी नम्बरवार पोप गद्दीमा बस्छन्। एउटै भारत छ जसमा कसैको जीवनी जानेका छैनन्। बोलाउँछन् पनि हे दुःख हर्ता सुख कर्ता परमात्मा, हे माता-पिता... त्यसोभए माता-पिताको जीवनी त बताऊ। केही पनि थाहा छैन।

तिमीलाई थाहा छ— यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। हामी अहिले पुरुषोत्तम बनिरहेका छौं, पूरा पढ्नुपर्छ। लोकलाज, कुलको मर्यादामा पनि धेरै जना फँसिरहन्छन्। यी बाबाले त कसैको पनि पर्बाह गरेनन्। कति गाली आदि खाए, न मन न चित्त। मार्गमा हिँड्दा-हिँड्दै ब्राह्मण फँस्यो। बाबाले ब्राह्मण बनाउनु भयो तब गाली खान थाले। सारा पञ्चायत एकातर्फ थियो, दादा अर्कोतर्फ। सारा सिन्धी पञ्चायतले भन्यो— यसले के गर्दैछ! अरे गीतामा भगवानुवाच छ नि— काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय पाउनाले विश्वको मालिक बन्छौ। यी त गीताका अक्षर हुन्। मबाट पनि कसैले भन्न लगाउँछ— काम विकारलाई जित्नाले तिमी जगतजित बन्छौ। यी लक्ष्मी-नारायणले पनि विजय पाएका हुन्। यसमा लडाईं आदिको कुनै कुरा छैन। तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिन आएको छ। अब पवित्र बन र बाबालाई याद गर। स्त्रीले भन्छिन्— म पावन बन्छु, पतिले भन्छन्— म बन्दिनँ। एक हंस, एक बकुल्ला हुन्छन्। बाबा आएर ज्ञान रत्न लिने हंस बनाउनु हुन्छ। तर एउटा बन्छ, अर्को बन्दैन भने झगडा हुन्छ। सुरुआतमा त धेरै तागत थियो। अहिले यति हिम्मत कसैमा छैन। भन्न त भन्छन् हामी वारिस हौं, तर वारिस

बन्ने कुरा अर्कै हो। सुरुमा त कमाल थियो। ठूला ठूला घरवाला झट्ट छोडेर आए वर्सा लिन त्यसैले उनीहरू लायक बने। पहिला पहिला आउनेले त कमाल गरे। अहिले यस्ता कोही विरलै निस्कन्छन्। लोकलाज धेरै छ। पहिला जो आए उनीहरूले धेरै हिम्मत देखाए। अहिले कसैले यति साहस राख्नु- धेरै मुश्किल छ। हो, गरिबले राख्न सक्छन्। मालाको दाना बन्नु छ भने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। माला त धेरै लामो छ। ८ को पनि छ, १०८ को पनि छ, फेरि १६१०८ को पनि छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- धेरै मेहनत गर। आफूलाई आत्मा सम्झ। सत्य बताउँदैनन्। जसले आफूलाई राम्रो सम्झन्छन्, उनीहरूबाट पनि विकर्म हुन जान्छ। छन त ज्ञानी छन्। सम्झाउनमा राम्रा छन् तर योग छैन, दिलमा चढ्दैनन्। यादमा नै रहँदैनन् भने दिलमा पनि चढ्दैनन्। यादद्वारा नै याद मिल्छ नि। सुरुमा झट्ट समर्पण भए। यसरी समर्पण हुनु सानिमाँको घर होइन। मूल कुरा हो याद, तब मात्रै खुशीको पारा चढ्छ। जति कला कम हुँदै गएको छ त्यति दुःख बढ्दै गएको छ। अब फेरि जति कला बढ्दै जान्छ त्यति खुशीको पारा चढ्छ। अन्त्यमा तिमीलाई सबै साक्षात्कार हुन्छ। धेरै याद गर्नेलाई के पद मिल्छ। धेरैलाई अन्त्यमा साक्षात्कार हुन्छ। जब विनाश हुन्छ तब तिमीले स्वर्गको साक्षात्कारको हलुवा खान्छौ! बाबा बारम्बार सम्झाउनु हुन्छ- यादलाई बढाऊ। कसैलाई थोरै सम्झाउँदैमा बाबा खुशी हुनुहुन्न। एक पण्डितको पनि कथा छ नि। भने- राम राम भन्नाले सागर पार भइन्छ। यो देखाउँछन्- निश्चयमा नै विजय छ। बाबामा संशय आउनाले विनश्यन्ति हुन्छन्। बाबाको यादले नै पाप काटिन्छ, रात-दिन कोसिस गर्नुपर्छ तब कर्मन्द्रियको चञ्चलता बन्द हुन्छ। यसमा धेरै मेहनत छ। धेरै छन् जसको यादको चार्ट नै छैन। मतलब फाउन्डेसन छैन। जति हुन सक्छ, जसरी भए पनि याद गर्नुपर्छ तब मात्रै सतोप्रधान, १६ कला बनिन्छ। पवित्रताको साथमा यादको यात्रा पनि हुनुपर्छ। पवित्र रहनाले नै यादमा रहन सकिन्छ। यो प्वाइन्ट राम्रोसँग धारणा गर। बाबा कति निरहंकारी हुनुहुन्छ। पछि गएर तिम्रो चरणमा सबै झुक्नेछन्। भन्छन्- वास्तवमा यी माताहरूले स्वर्गको द्वार खोल्छन्। यादको बल अहिले कम छ। कोही पनि देहधारीलाई याद गर्नु हुँदैन। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नमा नै मेहनत छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यस पतित फोहोरी दुःखदायी दुनियाँसँग दिल लगाउनु हुँदैन। एक बाबाको हात पक्रिएर यसबाट पार जानु छ।

२) मालाको दाना बन्नको लागि धेरै साहस राखेर पुरुषार्थ गर्नु छ। ज्ञान रत्न लिने हंस बन्नु छ। कुनै पनि विकर्म गर्नु हुँदैन।

वरदान:-

बाबा र सेवाको स्मृतिबाट एकरस स्थितिको अनुभव गर्ने सर्व आकर्षणमुक्त भव

जसरी सेवकलाई सदा सेवा र मालिक याद रहन्छ। त्यस्तै विश्व सेवक, सच्चा सेवाधारी बच्चाहरूलाई पनि बाबा र सेवा सिवाय केही पनि याद रहँदैन, यसबाट नै एकरस स्थितिमा रहने अनुभव हुन्छ। उनीहरूलाई एक बाबाको रसको सिवाय सबै रस नीरस लाग्छ। एक बाबाको रसको अनुभव हुनाको कारणले कहीं पनि आकर्षण हुन सक्दैन, यो एकरस स्थितिको तीव्र पुरुषार्थले नै सर्व आकर्षणहरूबाट मुक्त बनाइदिन्छ। यो नै श्रेष्ठ गन्तव्य वा लक्ष्य हो।

स्तोत्र:-

नाजुक परिस्थितिहरूको परीक्षामा पास हुनु छ भने आफ्नो स्वभावलाई शक्तिशाली बनाऊ।